

Over stregen

Jeg kiggede ned i det halvdjbe hul. Hun lå der endnu klar til at blive begravet. Jeg manglede kun at lave hendes gravsten. "Sebastian!" råbte min mor inde fra køkkenet. Jeg sendte et sidste blik ned i hullet, og gik mod det kedelig grå hus. Jeg trådte ind i varmen, tog min jakke af, kastede mine sko hen i hjørnet, og vaskede mine hænder. Spisebordet flød med bøger om omvendelsesterapi, fejl i barndommen og gamle dameblade. Min mor kiggede ikke på mig, imens hun skyndte sig at rydde bordet. Ingen sagde noget, imens vi spiste, selvom der var en hel del at tale om. Vi kunne have startet med den døde pige i vores baghave, men det var ikke et emne, mor brød sig om. I stedet lod vi som om, at alt var ganske normalt.

Jeg dræbte hende en fredag. Det var en kold og grå dag. En af de dage, som bare skal overstås. Jeg havde ikke inviteret hende, hun var bare taget med. Hun var typen, der trang sig på, man gad ikke have hende med, men hun var der altid. Hun ville altid klæde mig ud, putte mig i mors stiletter og farve mine læber i en skarp rosenrød farve. Jeg kaldte hende Vera. En gang malede hun mine negle, jeg glemte at fjerne det, det kostede mig to ugers stuearrest. Vera turde ikke komme på besøg, jeg så hende første igen flere uger efter. Da hun endelig kom tilbage, var det værre. Hun puttede mig i parykker, og gav mig falske bryster. Hun hang også pigeplakater på væggene, for jeg skulle være mere som hende. Det kostede mig en røvfuld. Vera var ikke længere bange for min mor, så hun kom igen allerede dagen efter. Denne gang var der ingen udklædning eller dumme pige lege. Denne gang var rolig. Vi lå på mit gulv dybt begravet i hvert vores magasin.

"Jeg tror, jeg er homoseksuel." ordene forlod næsten ikke mine læber. Der var stille... alt for stille. Jeg kiggede på hende, hun sagde ikke noget. Hun kiggede bare tilbage på mig med et blik, jeg ikke forstod. Hun rejste sig, og gik hen mod døren, "det tror jeg ikke på..." og så gik hun. Jeg lå forvirret på mit gulv, *det tror hun ikke på?* En blanding af vrede og fornærmelse fyldte mig, *det tror hun ikke på?* Hvad skulle jeg ellers være... idiot? Jeg blokerede hende, og rev alle hendes dumme plakater ned af min væg. *Fuck hende og hendes tøjsepis.*

Det var ikke længe efter mit uvenskab med Vera, at jeg faldt for Asker. Asker gik i min parallelklasse. Han dyrkede en del sport, og var derfor uhyggeligt populær blandt pigerne, især de

blonde. Dette var det rene uheld for mig. Jeg var for det første en dreng og for det andet brunette. Alligevel skete det, at jeg så kliche som det lyder, inviterede ham i biografen. Han smilte, og takkede pænt ja tak. Filmen havde på ingen måde min opmærksomhed, det eneste jeg kunne fokusere på, var ham. Han bar sin maskulinitet på en måde, jeg aldrig havde set det før. Han vendte sig mod mig, og jeg skyndte mig at kigge væk.

"Du glemmer at se filmen..." hviskede han ind i mit øre. Jeg rødmede lidt, og kiggede på ham. Så tog han min hånd, og kiggede op på lærred igen. Filmen havde på ingen måde min opmærksomhed efter det. Efter filmen, gik vi ned ad Aarhus' lange gader og stræder, til vi endte på en smal bænk. Vi sad længe, og kiggede på folk, og delte tanker og ord, som kun vi kunne høre.

"Er du nogensinde blevet kysset?" han kiggede på mig med sine spørgende blå øjne. Jeg svarede ham ikke med ord, jeg rystede bare på hovedet. Mit hjerte hamrede hårdt, mens jeg spændt ventede på, hvad der ville ske. Han lænede sit hoved ned mod mit, og vores læber mødtes, som om det altid havde været meningen. Jeg kunne ikke holde mit smil inde, vi grinte lidt. "Tak." sagde jeg, og rødmede. Det var perfekt.

Asker og jeg, blev ved med vores kæresteri, det var nået det punkt, at jeg ikke længere kunne holde det hemmeligt for mor. Det var torsdag, dagen inden drabet. Jeg havde lavet os hver en kop te, kamille med honning. Teen duftede ikke som den plejede, måske var det min nervøsitet, som spillede mig et puds? Jeg kaldte min mor ind i køkkenet, bad hende om at sætte sig ned, og gav hende hendes kop.

"Mor..." det var svært at få ordene ud. "Jeg... det..." fik jeg fremstammet. Hun kiggede irriteret på mig, himlede med øjnene, og spurgte, "Hvad er det?" hun trak irriteret på ordene.

"Jeg er... Asker er ikke bare en god ven, han er min kæreste" indrømmede jeg fløvt. Mine øjne ville ikke møde hendes i stedet, stirrede de på mine nedbidte negle. Så kom det, svaret jeg havde ventet, men ikke ønsket. Hendes hånd satte endnu en gang et rødt mærke på tværs af min kind. Jeg græd ikke. Jeg vidste, hvad jeg var nødt til. Jeg vidste, at hvis jeg ville fortælle den sidste del, ville hun slå mig ihjel. Så jeg måtte dræbe først. Det var en fredag, som sagt. For nogle var fredag

en god dag, men det blev det ikke for Vera. Det blev hendes sidste. Jeg havde ikke inviteret hende over, hun var som så mange gange før bare med. Vi gik op på mit værelse, og satte os i sengen.

”Du har ikke fortalt om mig til din mor?” hun kiggede sørgmodigt ud af vinduet, mens hun talte.

”Jeg troede, du ville fortælle nogen om mig, men ikke en gang Asker ved det.” Jeg svarede hende ikke. Jeg havde aldrig fortalt Asker om Vera i frygt for at miste ham. Vera var en ordentlig mundfuld, det kunne ødelægge alt det, jeg havde med ham, og det kunne jeg ikke risikere. Det var bedre, at ingen vidste noget, selv ikke mit yndlingsmenneske.

”Det må du undskylde, men jeg tør ikke. Du er nødt til at forsvinde.” sagde jeg, og kiggede på hende. Hun smilte på en sørgelig måde, som om hun godt vidste, hvad der ventede hende.

”Du bliver aldrig, det du vil være, hvis du lader som om jeg ikke er her.” ordene løb mig koldt ned ad ryggen. Da jeg så på Vera igen, mærkede jeg et væld af ambivalens. Jeg elskede, og hadede hende på samme tid. Hun pirrede mig, og fyldte mig med væmmelse. Hun var beroligende og skræmmende. Jeg kunne ikke holde det ud længere. Noget i mig var ved at bryde. Det var ikke i raseri eller kåd, men af ren overlevelse at jeg måtte ty til ugeringen. Der var vitterligt ikke et andet valg. Vera var selv ude om det. Hvis hun bare kunne have været mindre larmende, mindre spraglet, mindre glinsende, mindre feminin... bare mindre Vera. Det måtte få en ende. Det var Vera eller mig. Mig, der endelig havde fundet kærlighed, om end det var misbilliget af mor, så var jeg trods alt afklaret, hvad angik min seksualitet. Dommen var afsagt. Vera måtte elimineres. Nok var nok. Jeg lagde mine arme om hendes hals, og pressede. En tåre forlod hendes øje og så endnu en. Jeg pressede til hendes krop blev slap. En følelse af skyld og skam fyldte mig. Det gik op for mig, hvad jeg havde gjort. *Fuck. Fuck. Fuck.* Jeg væltede lampen, sparkede, og slog rundt. Tårerne løb ned ad mine kinder. Jeg faldt sammen i hjørnet af mit tomme værelse. Jeg var alene. Helt alene. *Hvad har jeg gjort?* Tankerne fyldte stilheden, men ikke på en god måde. Ikke som da hun var her, og fyldte den med ideer om kjoler og skørter. Ikke som da hun lavede falske scenarier om mig, der ventede ved alteret. Det var ovre, hun var væk. Jeg skulle aldrig indrømme det for nogen. Ingen behøvede at vide noget om Vera, for hun var væk. Jeg rejste mig fra mit hul af selvempati, og tog fat i Veras ankler. Jeg trak i hende helt ud til haven. Så begyndte jeg at grave i den efterårskolde jord. Efter en halv meter blev mine arme trætte. Vera havde insisteret på at jeg

trænede, så min fysik var skod. Det var dybt nok til mit formål. Jeg lagde hende ned i hullet, og kom lidt kold jord oven på hende.

”Sebastian!” råbte min mor inde fra køkkenet. Jeg sendte et sidste blik ned i hullet, og gik mod det kedelig grå hus. Jeg trådte ind i varmen, tog min jakke af, kastede mine sko hen i hjørnet, og vaskede mine hænder. Spisebordet flød med bøger om omvendelsesterapi, fejl i barndommen og gamle dameblade. Min mor kiggede ikke på mig, imens hun skyndte sig at rydde bordet. Ingen sagde noget imens vi spiste, selvom der var en hel del at tale om. Vi kunne have startet med den døde pige i vores baghave, men det var ikke et emne mor brød sig om. I stedet lod vi som om, at alt var ganske normalt. Efter en forfærdelig aftensmad med min mor gik jeg ud til hullet igen. Det var blevet mørkere, så jeg måtte hellere skynde mig at blive færdig. Jeg kom resten af jordet på hendes lig, og gik så ud i skuret for at lave en gravsten. En sten blev det ikke, bare et to stykker træ med et søm, det lignede mere et kryds.

”Vera, den del af mig, jeg aldrig blev.” skrev jeg. Så gik jeg ud af skuret, og stak krydset i jorden.